

ПРОЦЕС УПРАВЛІННЯ НАВЧАЛЬНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ УЧНІВ ЗА ДОПОМОГОЮ НОВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ

Котенко А.Ю.,

*здобувач вищої освітиспеціальності 231 «Соціальна робота»,
Чорноморського національного університету мені Петра Могили,
м. Миколаїв, Україна*

У визначенні соціального статусу людини освіта належить до досягнутого статусу так само як професія, кваліфікація, соціальний стан тощо. Показник рівня освіти населення використовується для обчислення індексу людського розвитку [3]. У поняття «освічена людина» кожна епоха вкладала свій зміст, але завжди це пов'язується зі спроможністю людини не тільки до активного засвоєння накопичених знань та досвіду, але і самостійного нового мислення.

Більшість особистіснозорієнтованих педагогічних розробок спрямовані не тільки на розширення сфери пізнання учнів, але й на прискорення особистісного розвитку, на інтенсивний розвиток спостережливості, пізнавальних потреб, кмітливості тощо. Всі ці завдання в процесі адаптації учнів реалізовує вчитель в умовах навчання, яке в педагогічній психології розуміють як процес управління навчальною діяльністю учнів. Водночас проблему адаптації вирішує психолог школи через психодіагностичну та розвивально-корекційну роботу з учнями, а також просвітницьку та консультативну роботу з батьками й класоводом [1].

Процес адаптації складається з багатьох, тісно взаємопов'язаних, аспектів: соціального, педагогічного, фізіологічного, психологічного тощо. Про це досить добре знають фахівці, але це буде постійно новим для учнів та їхніх батьків. В навчальному процесі відбуваються суттєві зміни, про які не здогадуються батьки, їм важко пристосуватися, а тим більше допомогти дітям раціонально побудувати організацію виконання домашніх завдань та дотримуватись режиму дня. Тому дуже важливою є підтримка соціального працівника, соціального психолога, психолога та педагогічного колективу у процесі адаптації самих учнів та консультуванні їхніх батьків.

Завдяки новітнім інформаційним технологіям майже всі школи України мають вільний доступ до мережі інтернет, всі мають шкільний сайт, використовують електронні журнали, сьогодні ще додалися GoogleMeetта GoogleClassroom,

платформа для дистанційного та змішаного навчання «Всеукраїнська школа онлайн», використовуються соціальні мережі тощо.

Отже, якщо проаналізувати ресурси та вільний доступ до них, то ми говоримо про позитив, але якщо поставити питання, чи можна все це засвоїти й чи потрібно взагалі все це вчити у такому обсязі, то думки розійдуться. Щоб мінімізувати це в учнівському уявленні, треба допомогти організувати, в першу чергу, учнівський робочий день, пояснити батькам, як вони можуть посприяти своїм дітям вчитись, а не постійно обурюватись кількістю завдань.

Як справедливо зазначають фахівці освітнього процесу та споріднених організацій, «те, що на початку березня 2020 року здавалося неможливим, зараз стало буденністю...; ідея дистанційного навчання здавалася неефективною, а наразі школярі й студенти за усталеним графіком виконують домашні й контрольні завдання, і навіть вчасно закінчили навчальний 2020 рік», як написала Аліна Дармосюк, керівниця програми комунікації Інституту міста. Однак, не дивлячись на те, що Україна змогла адаптувати освітню сферу до онлайн-формату, вдосконалювати систему дистанційного навчання потрібно. І «не обов'язково придумувати нові рішення, для початку варто проаналізувати наявний досвід» [2].

Аналізуючи досвіді Китаю, А. Дармасюк звертає увагу на адаптаційні програми Китаю, які передбачені не тільки для учнів, а для вчителів і батьків. Родичів учнів також було залучено до процесу навчання: вони разом із вчителями виконували функції спостерігачів. «Батьки учнів досить відповідально поставилися до своїх нових обов'язків і навіть спостерігали за виконанням завдань своїх дітей під час вступних іспитів». Додатковим заходом, який сприяв об'єктивному оцінюванню учнів, стала зміна його формату: роботи учнів перевіряють одночасно декілька викладачів, а остаточна оцінка виводиться виходячи із середнього арифметичного. Досить повчальним є досвід щодо психологічної підтримки учня та членів його родини [2].

Аналіз сайтів шкіл України свідчить, що освіта в Україні нарощує свої потужності, інформаційні технології сприяють навчанню безперечно, але потребує упорядкування організаційна та технологічна складові, спрощення навчальних програм і розуміння практичного аспекту навчання, підготовки учнів до обрання майбутньої професії, а не просто вивчення окремих дисциплін, демократичного стилю навчання.

В умовах формування економіки, заснованої на знаннях, ключовими показниками якості людських ресурсів стає їхня кваліфікація, володіння інформаційною культурою, здібність до творчості, інновацій [3]. Оскільки сфера освіти є найважливішим джерелом соціально-економічного і науково-технічного розвитку суспільства, модернізація сучасної педагогічної освіти в аспекті глобальних проблем сучасності буде залишатись актуальним та пріоритетним напрямом.

Список використаних джерел:

1. Адаптація дітей-першокласників до навчання в школі. - [Електрон. ресурс] Режим доступу: <https://www.gimnasia123.kiev.ua/node/160>. - Загол. з екрану.
2. Дармосюк А. Адаптація освіти в епоху коронавірусу: Досвід Китаю .- [Електрон. ресурс]. - Режим доступу: <https://life.pravda.com.ua/columns/2020/06/10/241284/>. - Загол. з екрану.

3. Підгорний А.З., Соціально-демографічна статистика: підручник // А.З. Підгорний, О.В. Самоєнкова, Ю.О. Ольвінська, К.В. Вітковська; за заг.ред. А.З. Підгорного. – Одеса : ФОП Гуляєва В.М., 2016. – 424 с.